

La llengua anglesa, el turisme i la matisació

written by Josep Maria Loste Romero | 3 de setembre de 2018
Diumenge 26 d'agost cap a les 11 del matí, al Port de Llançà. L'estiu, si més no turístic, ja va de baixa; però un dels busos de la llibertat d'Òmnium, com dies abans a Roses i a Girona, ha fet escala a la capital de la Mar d'Amunt. Un servidor com a voluntari que reparteix postals en llengua anglesa, als turistes i visitants, tot coneixent bé el territori pot fer constar que la gran majoria del turisme, de més enllà dels Pirineus, és en un 90% francòfon (i molt especialment de l'Estat francès). Aquell matí va ser plàcid i cap persona a qui em vaig dirigir, mai no va ser grollera ni em va aixecar la veu.

Doncs bé, resulta que ja han sortit algunes veus, algunes opinions unionistes i assimilacionistes que desqualifiquen que els independentistes fem servir la llengua anglesa per irradiar el missatge independentista. No hi ha dubte que la llengua de Shakespeare és actualment la *lingua franca* a Europa i al món sencer. És un instrument imprescindible per comunicar i internacionalitzar el missatge polític i social. Això no vol dir que el català no hagi de continuar sent la llengua pròpia de Catalunya, la llengua comuna que ens ha de garantir la cohesió social de casa nostra. Per altra banda, la teoria, que és una realitat, de l'anglès com a potent "franca lingua franca" de cara al turisme i al sector exportador, hauria de venir complementada per dues excepcions, la llengua de Molière i la llengua de Goethe. En l'àmbit territorial de Catalunya tenim, com a mínim 3 comarques, l'Alt Empordà, la Cerdanya i la Vall d'Aran on la llengua exterior potent, que també ha de fer servir l'independentisme per radiar el seu missatge polític, és la llengua francesa. Això també cal matisar-ho, en el sentit que el fet de fer servir –pragmàticament– la llengua de Molière com a segona llengua turística i de l'exportació (a

les abans esmentades tres comarques és de forma molt destacada la primera) no vol dir de cap de les maneres que no calgui seguir denunciant, sobretot quan es produeix, la política centralista, jacobina i discriminatòria de l'Estat francès en relació amb les "petites" i "mitjanes" llengües, com és el cas de la nostra estimada llengua catalana. Tot i això, també cal esmentar que, malgrat tots els malgrats, la classe política, i la gent en general, de la Catalunya del Nord i de part d'Occitània (sota l'ègida de l'administració francesa) sembla que està fent un gir positiu a favor de la catalanitat i dels drets polítics dels catalans.